

Katrine Evelyn Jensens tale ved Socialdemokratiets kongres

Taler

Katrine Evelyn Jensen
Forbundsformand for
Danmarks
Socialdemokratiske Ungdom

Dato

15. september 2024

Sted

Aalborg Kongres & Kultur
Center

Kære alle sammen

Det er en stor ære at få lov til at åbne kongressen her om søndagen, hvor folk har en smule tømmermænd og måske sidder og hænger lidt med hovedet.

Men så er det godt, at DSU som altid er leveringsdygtig i kuren.

Vi ordinerer hermed et skud stærke visioner skyllet ned med store drømme for fremtiden.

Når jeg tænker på det smukkeste ved vores land, så er det fortællingen om, at det er i Danmark, du kan udleve den amerikanske drøm.

Det er i Danmark, du kan nå dine drømme, hvis bare du knokler hårdt. Så KAN du skabe dig en bedre tilværelse, end dine forældre kunne før dig.

Men sandheden er, at hvor smuk den fortælling end er, så er den i dag bare en kliché.

For i hele min levetid er forskellene mellem mennesker kun blevet større. Vores muligheder i livet vidt forskellige.

For at få en uddannelse, have råd til at købe sit eget hus eller muligheden for at trække sig værdigt tilbage, når livets efterår sætter ind.

Det er ikke retfærdighed for mig.

Min papfar Jan er en nordjysk mand af den helt klassiske slags. Han siger ikke så meget, til gengæld knokler han hårdt hver dag i sin lille virksomhed, hvor han reparerer trucks. For nogle år siden faldt Jan ned af en trappe. Senerne i hans arm blev revet over. I dag har han en méngrad på 25 %.

I forvejen er det hårdt arbejde at reparere trucks hele dagen. I akavede stillinger, med mange tunge løft af batterier og reservedele. Men Jan elsker sit arbejde og selvom vi har sagt til ham tusind gange, at han skal sælge virksomheden - så klør Jan på. For det er hans livsværk.

I 2019 stemte Jan for første gang nogensinde på Socialdemokratiet. Da vi endelig adresserede den utryghed, som jeg ved fylder for ham hver dag.

Kan jeg holde helt til pensionen?

Med Arne-pensionen fik Jan en lille flig af tryghed. Han har ikke søgt den endnu, men bare det at vide, at han har muligheden, gør en forskel.

Arne-pensionen var et vigtigt fremskridt. Men vores pensionssystem er stadig hamrende skævt.

De rigeste selvpensionerer sig selv før tid, mens ufaglærte og faglærte knokler derudad indtil kroppen ikke kan mere.

Det er uretfærdigt.

Tak til partiet for at genstarte debatten om pensionsalderen. Fundamentet til et mere retfærdigt pensionssystem skal nu formes.

DSU er klar til at støbe med jer!

Jeg er ved at nå den alder, hvor jeg skal passe på, hvis jeg en dag er lidt oppustet. For så kan man godt risikere at få nogle lykønskninger, som er lidt for meget i forhold til, at man egentlig bare har spist til den gode side i frokostbuffeten.

Spøg til side, så glæder jeg mig til, at det en dag er noget andet end en madbaby, jeg bærer rundt på. Men det bekymrer mig også.

For ligesom mange andre unge, drømmer jeg om en lille plet på den her jord, der kan være min. Måske et lille hus med en lille have, hvor mine børn en dag kan løbe rundt og lege - sammen med Jan.

Men for mig og tusindvis af andre unge er det ikke sikkert, at dén drøm nogensinde går i opfyldelse. I 1981 ejede 60% af unge i min alder deres egen bolig. I dag er det tal 25%.

De sidste 30 år har vi set til, mens boligmarkedet har fået lov til at løbe løbsk. Det skal stoppes!

I DSU tror vi på, at vi skal myndiggøre mennesker. Et myndigt liv er at kunne tage ansvar for sig selv og sin familie. Være med til at bidrage. Men også føle, at man får noget ud af det...

Men der er ikke noget mere umyndiggørende end at se, at uanset, hvor meget man knokler som SOSU-assistent, murer eller skolelærer, så får man aldrig råd til at købe sin egen bolig.

Det kan bedre betale sig at bruge sin tid på at blive dygtig til bitcoins og aktier, end at være med til at bygge et nyt plejehjem.

Det kan bedre betale sig at anmode på mobilepay hos mor og far - hvis man er så heldig, at man har den mulighed - end det kan at knokle lidt ekstra timer på arbejdet.

Det er umyndiggørelse. Umyndiggørelse af en hel generation.

Derfor: Hvis Socialdemokratiet skal kendes som fremtidens parti, så kræver det, at man tager kampen op for, at også den her generation af kontorassistenter, smede og pædagoger får muligheden for at eje deres egen bolig.

Vi skal i gang nu. Der er blevet skrevet bøger og snakket i årevis. Nu er det tid til at handle!

Når jeg taler om, at Socialdemokratiet skal være fremtidens parti, handler det lige så meget om vores visioner for kloden.

For os har det aldrig været nok, at folk havde et arbejde. Som menneske har man ret til et helt liv. Med arbejde, fritid og åndehuller. For de fleste af os er naturen netop det åndehul.

Jeg er stolt af, at det altid er Socialdemokratiet, der er gået forrest i klima- og naturkampen. Helt tilbage til dengang Stauning sikrede retten til at kunne gå frit på de danske strande, over til vindmølleeventyret i 90'erne og i de her år, hvor vi opfylder vores 2030-mål.

Nu er tiden kommet til at se ud over 2030 og male de næste grønne visioner.

Derfor mener DSU, at det er på tide, at vi skriver retten til natur, rent drikkevand og luft ind i grundloven.

At grundlovssikre vores ret til det grønne handler ikke kun om naturoplevelser. Det handler om basal sundhed. At kunne skænke sig et koldt glas vand fra hanen. Uden pesticider. At kunne indånde frisk luft – der ikke er forurennet.

For mig at se er det lige så fundamentale rettigheder som retten til at ytre sig, uddanne sig og forsørge sig selv.

En grøn grundlov vil være et løfte til alle kommende generationer. Om at vi vil sætte et stærkt bolværk op for jeres ret til at leve et helt liv. Med arbejde, fritid og åndehuller!

Jeg har talt om ansvar flere gange i dag. Ansvar for at bidrage til samfundet og tage vare på sig selv. Ansvar for at give en sund jordklode videre.

Men der er ét ansvar, som er blevet tydeligere for os de sidste to år. Ansvar for at forsvare vores land.

Jeg er vokset op i solen af murens fald. Jeg er altid blevet fortalt i skolen, at nu ville der blive fred i verden. Vesten havde vundet. Friheden, demokratiet og menneskerettighederne havde sejret.

Men mit verdensbillede har ændret sig. De sidste to år har jeg haft samtaler med min familie og mine venner, som jeg aldrig troede, at vi skulle have.

Min far spurgte mig sidste år om, hvad jeg ville gøre, hvis Danmark blev angrebet. Jeg skraldgrinede. Det gjorde han ikke.

Og i denne uge tikkede Beredskabsstyrelsens prepping-anbefalinger så ind i e-boksen.

For nylig sad jeg med mine bedste veninder i sommerhus og drak rødvin. Vi brugte aftenen på at have samtaler om spørgsmål, jeg aldrig før har skænket en tanke:

Hvad ville jeg gøre, hvis der kom krig? Ville jeg flygte? Eller vil jeg forsvare mit land? Ville jeg ultimativt være villig til at give mit liv for Danmark og de værdier, jeg tror på?

Svarene har jeg ikke været nødt til at give endnu. Og jeg håber aldrig, det bliver nødvendigt. Men sådan havde ukrainerne det nok også for 2 år siden.

Vi er nødt til at forstå, at verden ikke kun udvikler sig forlæns. Der er også tilbageskridt. Vores frihed og sikkerhed er på spil.

Derfor blev jeg også enormt skuffet, da der i januar var skolevalg i Danmark. Her debatterede vi, om der skulle være værnepligt for alle, men til min store overraskelse var det kun Konservativ Ungdom, Unge Moderater og DSU, der er for værnepligt. Alle andre politiske ungdomsorganisationer går ind for ”værneret” og total frivillighed. Det lover ikke godt for Danmarks fremtid, hvis det er dem, der er næste generation af ledere.

For det er fuldstændig ansvarsløst og helt uden klasseperspektiv i øvrigt. Ikke nok med, at budskabet om værneret er populistisk og vanvittigt i den tid vi lever i.. så ved vi også, at kommer det dertil, så har det altid været arbejderklassens sønner, der har stået forrest i geledderne.

Men pligten kan ikke gradbøjes. Den tilhører alle. Rig som fattig. Tyk som tynd. Mand som kvinde. Vores tid kræver ansvar.

Det tør vi godt sige. Og vi tør tage det på os.

Retfærdighed. Fremtid og ansvar.

Jeg håber, at de ord har sat sig godt fast hos jer. Måske har de allerede kureret

tømmermændene.

Lad det være de ord, folk forbinder os med næste gang vi beder om deres tillid.

Lad det være de ord, der skal være rettesnor for det politiske fundament vi sammen skal bygge de næste år.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Debattale, Politisk tale, Socialdemokratiet

Relateret

Laurits Lindegaard Rasmussens tale ved Socialdemokratiets kongres
14. september 2024

Mette Frederiksens tale ved Socialdemokratiets kongres
14. september 2024

Morten Skov Christiansens tale ved Socialdemokratiets kongres
14. september 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/katrine-evelyn-jensens-tale-ved-socialdemokratiets-kongres>